

TREŚĆ

ZARZĄDZENIA PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

Poz. 30 — Nr 46 z dnia 16 lutego 1953 r. w sprawie obowiązku okresowego sprawdzania i uwierzytelniania niektórych rodzajów narzędzi mierniczych.

Poz. 31 — Nr 48 z dnia 19 lutego 1953 r. zmieniające zarządzenie w sprawie dystrybucji i zaopatrzenia w odczynniki chemiczne i chemikalia laboratoryjne.

Poz. 32 — Nr 49 z dnia 20 lutego 1953 r. w sprawie obowiązku cechowania wyrobów z metali nieżelaznych.

Poz. 33 — Nr 51 z dnia 24 lutego 1953 r. w sprawie stosowania przewodów z żyłami aluminiowymi w instalacjach elektrycznych w budynkach mieszkalnych.

Poz. 34 — Nr 55 z dnia 2 marca 1953 r. zmieniające zarządzenie w sprawie trybu zaopatrzenia i dystrybucji artykułów ceramiki budowlanej na 1953 r.

Poz. 35 — Nr 59 z dnia 3 marca 1953 r. zmieniające zarządzenie w sprawie powoływania komisji w przedsiębiorstwach państwowych oraz organizacjach spółdzielczych.

PISMO OKÓLNE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO:

Poz. 36 — Nr 5 z dnia 23 lutego 1953 r. w sprawie ustalenia technologicznego procesu pracy bocznic.

30.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 46 z dnia 16 lutego 1953 r.

(znak: TE4A-1-4)

w sprawie obowiązku okresowego sprawdzania i uwierzytelniania niektórych rodzajów narzędzi mierniczych.

W celu zachowania jednolitości miar i zabezpieczenia rzetelności wag analitycznych, wag specjalnych w przemyśle mleczarskim, tachometrów, termometrów oporowych technicznych, luksomierzy oraz odbieralników i zbiorników mierniczych do spirytusu, na podstawie § 3 pkt 1 lit. m rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22.4.1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. z 1949 r. Nr 26, poz. 190 i Nr 61, poz. 478 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188) zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się obowiązek okresowego sprawdzania i uwierzytelniania stosowanych w gospodarce społecznej:

- 1) wag analitycznych,
- 2) wag specjalnych w przemyśle mleczarskim,
- 3) tachometrów,
- 4) termometrów oporowych technicznych,
- 5) luksomierzy,
- 6) odbieralników i zbiorników mierniczych do spirytusu.

§ 2. 1. Czynności sprawdzania i uwierzytelniania narzędzi mierniczych, wymienionych w § 1 pkt 1, 2, 3 i 6 należą do Głównego Urzędu Miar i okręgowych urzędów miar, a wymienionych w pkt 4 i 5 — do Głównego Urzędu Miar.

2. Sprawdzanie i uwierzytelnianie narzędzi mierniczych, wymienionych w § 1, polega na stwierdzeniu dokładności wskazań i zakresu ich stosowania oraz na wydaniu świadectw uwierzytelnienia.

§ 3. Użytkownicy narzędzi mierniczych, wymienionych w § 1, obowiązani są zgłaszać je pisemnie do Głównego Urzędu Miar z podaniem ich ilości i rodzajów oraz obszarów mier-

nicznych, w celu wyznaczenia im terminów sprawdzenia i uwierzytelnienia oraz wskazania miejsca sprawdzania.

§ 4. 1. O wyniku sprawdzenia narzędzi mierniczych, wymienionych w § 1, gdy okażą się one dokładne w myśl przepisów Głównego Urzędu Miar, Główny Urząd Miar i okręgowe urzędy miar będą wydawać świadectwa uwierzytelnienia, stwierdzające dokładność i zakres stosowania wymienionych narzędzi, okres ważności uwierzytelnienia oraz okoliczności powodujące utratę ważności przed upływem tego okresu.

2. Na żądanie użytkowników narzędzi mierniczych, wymienionych w § 1, Główny Urząd Miar i okręgowe urzędy miar mogą dokonywać ekspertyzy tych narzędzi mierniczych i wydawać świadectwa ekspertyzy.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

31.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 48 z dnia 19 lutego 1953 r.

(znak: HA1D-08-33)

zmieniające zarządzenie w sprawie dystrybucji i zaopatrzenia w odczynniki chemiczne i chemikalia laboratoryjne.

W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) Nr 255, z dnia 30 czerwca 1951 r. w sprawie dystrybucji i zaopatrzenia w odczynniki chemiczne i chemikalia laboratoryjne (Biuletyn PKPG Nr 20, poz. 195) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 1, ust. 1 wyrazy: „Składnica z siedzibą w Gliwicach, zwana dalej w skróceniu „Składnicą“, zastępuje się wyrazami: „Biuro Obrotu Odczynnikami z siedzibą w Gliwicach, zwane dalej biurem“;
- 2) w § 2 — 7 wyraz: „składnica“ zastępuje się wyrazem: „biuro“;
- 3) w § 2 dodaje się pkt 5) i 6) o następującym brzmieniu: „5) nabywanie od osób prywatnych, w trybie i na zasadach określonych obowiązującymi przepisami,

odczynników nie produkowanych w kraju w nieuszkodzonych opakowaniach, po obowiązujących cenach cennikowych pomniejszonych o należną prowizję dla biura. W przypadku braku zatwierdzonej ceny na odczynnik zapotrzebowany przez biuro wartość odczynnika oszacuje Komisja wyznaczona przez Ministerstwo Przemysłu Chemicznego — Centralny Zarząd Zbytu,

- 6) badanie i określanie czystości chemicznej, przez oddział analityczny laboratorium biura, odczynników nie posiadających określenia tej czystości na zewnętrznym opakowaniu odczynnika.“

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

32.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 49 z dnia 20 lutego 1953 r.

(znak: TE6N-O-1/R)

w sprawie obowiązku cechowania wyrobów z metali nieżelaznych.

W celu uniknięcia mieszania różnych gatunków złomu i odpadków metali nieżelaznych oraz zapewnienia racjonalnego ich wykorzystania do dalszych celów produkcyjnych zarządza się, co następuje:

§ 1. Zakłady produkujące wyroby lub półwyroby z metali nieżelaznych mają obowiązek zaopatrzenia ich cechą materiałową przewidzianą przez ustaloną przez Polski Komitet Normalizacyjny odpowiednią dla danego metalu lub stopu polską normę klasyfikacyjną.

§ 2. Cechowaniu zgodnie z § 1 podlegają:

- 1) metale i stopy w gąskach,
- 2) półwyroby lane i przerobione plastycznie, przekazywane do dalszego przerobu lub obróbki w innym zakładzie,
- 3) gotowe wyroby, części i przedmioty, bez względu na sposób ich otrzymania (odlew, przeróbka plastyczna lub obróbka maszynowa).

§ 3. Cechowaniu nie podlegają:

- 1) części i przedmioty z metali i stopów lekkich o ciężarze poniżej 50 g, a z pozostałych metali i stopów nieżelaznych o ciężarze poniżej 100 g,
- 2) druty i wyroby z drutu (kable, siatki),
- 3) rury i pręty o średnicy poniżej 6 mm.

§ 4. Cechowania można zaniechać:

- 1) jeśli uniemożliwiłoby ono wykorzystanie przedmiotu lub części do przewidzianego celu,
- 2) jeśli cecha z całą pewnością ulegnie zatarciu przed zużyciem się przedmiotu,
- 3) jeśli przedmiot ulega rozbiciu podczas pracy.

§ 5. Cechowanie można przeprowadzać bądź w formie, podczas odlewania lub wytłaczania przedmiotu, bądź po dokonaniu odlewu lub wytopu za pomocą stalowych znaczników, elektrografu lub przez wytrawienie.

Wybrany sposób cechowania powinien zapewnić przetrwanie cechy przez cały czas pracy względnie używania przedmiotu lub jego części.

§ 6. Cecha na gotowych częściach i przedmiotach, jej miejsce i wymiar oraz sposób cechowania powinny być podane w rysunku technicznym. Rysunki techniczne sporządzone przed wydaniem niniejszego zarządzenia powinny być odpowiednio uzupełnione.

§ 7. Litery i cyfry użyte do cechowania powinny mieć wysokość 5 — 15 mm, wyjątkowo przy wyrobach o wymiarach drobnych wysokość liter i cyfr może być obniżona do 2,5 mm.

§ 8. Zainteresowani ministrowie wydadzą zarządzenia w sprawie wykonania postanowień niniejszego zarządzenia.

§ 9. Zarządzenie powyższe nie narusza przepisów o obowiązku cechowania metali szlachetnych i nie dotyczy tych wyrobów, dla których polskie normy (PN) ustalają odmienny sposób cechowania.

§ 10. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1953 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

33.

**ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO
PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA
GOSPODARCZEGO**

Nr 51 z dnia 24 lutego 1953 r.

(znak: TE 2/Sz/2)

w sprawie stosowania przewodów z żyłami aluminiowymi w instalacjach elektrycznych w budynkach mieszkalnych.

W celu tymczasowego uregulowania trudności technicznych powstających w związku ze stosowaniem w instalacjach elektrycznych w murowanych budynkach mieszkalnych przewodów z żyłami aluminiowymi typu DG, LG oraz w izolacji igielitowej, prowadzonych w rurach izolacyjnych, zamiast dotychczas stosowanych przewodów tegoż typu z żyłami miedzianymi, w porozumieniu z Ministrem Energetyki zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Instalacje, dla których zostało już wykonane rurowanie lecz przewody nie zostały jeszcze wciągnięte, należy dokończyć przewodami z żyłami miedzianymi tylko w tych obwodach, w których średnice rur izolacyjnych nie zezwalają na zastosowanie przewodów z żyłami aluminiowymi o odpowiednio zwiększonych przekrojach.

2. Zapotrzebowania na przewody miedziane do powyższych instalacji uwzględniające postanowienie ust. 1, należy złożyć do Biura Kabli i Przewodów w terminie do 31 marca 1953 r.

§ 2. 1. W projektach instalacji elektrycznych w budynkach mieszkalnych ogranicza się stosowanie przewodów z żyłami miedzianymi tylko do przekrojów 1 i 1½ mm², przy czym zaleca się w jak najszerszym zakresie stosować przewody miedziane o przekroju 1 mm². Przewody wymagające większych przekrojów należy projektować z żyłami aluminiowymi o przekrojach 4 mm² i większych.

2. Postanowienia ustępu 1 dotyczą również przeróbek ukończonych już projektów, w których przewidziano wykonanie instalacji przewodami o żyłach miedzianych.

§ 3. Do czasu wydania przepisów instalacyjnych zmieniających przepisy budowy i ruchu urządzeń elektrycznych prądu silnego (PNE) 10-1932/46 w zakresie stosowania aluminium jako materiału przewodowego należy wykonywać montaż przewodów z żyłami aluminiowymi z normalnym

osprzętem instalacyjnym, zgodnie z instrukcją ramową stanowiącą załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 4. Zakłady Zbytu Energii Ministerstwa Energetyki oraz Wojewódzkie Przedsiębiorstwa Energetyczne Ministerstwa Gospodarki Komunalnej obowiązane są przyjmować i przyłączać do sieci instalacje w budynkach mieszkalnych wykonane przewodami z żyłami aluminium o ile wykonanie ich jest zgodne z postanowieniami niniejszego zarządzenia i obowiązującymi przepisami technicznymi.

§ 5. Zabrania się stosowania przewodów z żyłami aluminium w instalacjach na prąd stały.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. E. Szyr

w porozumieniu:

MINISTER ENERGETYKI

B. Jaszczuk

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego PKPG Nr 51 z dn. 24 lutego 1953 r.

INSTRUKCJA RAMOWA

w sprawie stosowania przewodów izolowanych z żyłami aluminium.

Przy użyciu w instalacjach elektrycznych przewodów z żyłami aluminium należy przestrzegać następujących przepisów:

1. Zastępując przewód z żyłami miedzianymi przewodem z żyłami aluminium trzeba dać ten ostatni o jeden przekrój większy niż przekrój przewodu z żyłami miedzianymi, nie mniejszy jednak niż 4 mm².

2. Przy transporcie i przenoszeniu na miejscu budowy zwojów przewodów z żyłami aluminium ze względu na ich słabszą wytrzymałość mechaniczną należy obchodzić się z nimi szczególnie ostrożnie, unikając uderzeń, nacisków i gięcia.

3. Przy rozwijaniu przewodu z żyłą aluminium i wciąganiu go do rur izolacyjnych należy bezwzględnie unikać załamania i pętli, które mogą stać się przyczyną zerwania, nadłamania lub osłabienia żyły i przewodu.

4. Ze względu na ok. dwukrotnie mniejszą wytrzymałość na rozzerwanie przewodu z żyłą aluminium w porównaniu z przewodem z żyłą miedzianą, wciąganie przewodów z żyłami aluminium do rur izolacyjnych należy przeprowadzać ze szczególną ostrożnością i „z czuciem”.

5. Przy układaniu rur izolacyjnych dla przewodów z żyłami aluminium należy starannie unikać wszelkich ostrych krzywizn i krawędzi, które by przy wciąganiu przewodów mogły powodować dodatkowe opory i uszkodzenie izolacji. Krzywizny gięć rur izolacyjnych i liczba puszek przelotowych powinny być tak dobrane, aby przewody dały się z łatwością wciągać i wyciągać.

6. Ze względu na szybko występującą korozję żył aluminium w atmosferze wilgotnej, wolno wciągać przewody do rur izolacyjnych tylko wtedy, gdy zaprawa murarska całkowicie wyschła i wewnątrz rur izolacyjnych nie ma nawet śladu wilgoci. Puszki przelotowe i rozgałęźne powinny być możliwie szczelnie zamknięte, właściwie wykonanymi pokrywkami metalowymi.

7. Zdejmowanie izolacji z przewodów musi być wykonywane bardzo uważnie i starannie, aby nie dopuścić do nadcięcia lub złamania żyły. Po zdjęciu izolacji z przewodu należy jego powierzchnię starannie oczyścić papierem karborundowym, pilnikiem lub szczotką, a następnie, dla zapobieżenia powstaniu warstwy tlenku aluminium, natychmiast powlec oczyszczoną powierzchnię albo wazeliną wolną od kwasów albo, dla większych przekrojów, pastą opilkową (wazelina z opiłkami twardego metalu). W żadnym przypadku nie wolno oczyszczonych powierzchni dotykać gołą ręką ze względu na możliwość ich zanieczyszczenia potem, szkodliwym oddziałującym na aluminium.

8. Przy wprowadzaniu do zacisków osprzętów instalacyjnego odizolowanych końców żył aluminium należy unikać ostrych przegięć żył i przewodu, a to ze względu na kruchość żył aluminium i łatwość ułamania końców.

9. Powierzchnie dociskowe w połączeniach zaciskowych muszą być dostatecznie duże, aby gęstość prądu przepływającego przez styk nie była zbyt wielka i nie powodowała grzania złącza.

10. W instalacjach wykonanych przewodami z żyłami aluminium wolno stosować normalny osprzęt instalacyjny pod warunkiem usunięcia zadziórów i zaokrąglenia krawędzi, zacisków i wlotów, a w szczególności usunięcia ostrych końców śrub zaciskowych.

11. Łączenie żył aluminium wykonuje się przez:

- skręcenie,
- stosowanie zacisków,
- lutowanie bądź spawanie.

ad a) Dopuszcza się spiralne skręcenie żył aluminium o przekroju do 6 mm², jeśli skręcenie nie powoduje nadłamania żyły i da się bez nadmiernego zginania pomieścić w puszcze. Przy odgałęzieniach należy o ile możliwości unikać rozcinań przewodów, ale stosować na potrzebnej długości odizolowanie w przelocie.

ad b) Docięszenie lub dokręcenie żył aluminium w zaciskach musi być przeprowadzane ostrożnie, a to dla uniknięcia rozplaszczania lub nadłamania żyły. Aluminium poddane dociskowi wykazuje dążność do odkształcania się w ciągu następnych 6—8 tygodni i dlatego wszelkie połączenia dociskowe aluminium muszą być w ciągu tego czasu sprawdzane, a śruby zaciskowe dociągane.

Z tych względów zaleca się, o ile możliwości, stosowanie podkładek sprężynujących.

Stosowanie oczek pod zaciski śrubowe dopuszcza się tylko dla żył aluminium o przekroju do 6 mm² włącznie.

ad c) Żyły aluminium o przekroju 10 mm² i większym należy zakańcząć wlotowaną końcówką lub zesparować ze sobą.

Lutowanie i spawanie należy wykonywać zgodnie z instrukcją opracowaną przez Centralny Zarząd Montażu Urządzeń Elektrycznych Ministerstwa Budownictwa Przemysłowego.

Połączenia żył aluminium wszelkiego typu należy po wykonaniu powlec natychmiast wazeliną wolną od kwasów.

12. Przewody z żyłami aluminium można stosować tylko w pomieszczeniach suchych, nie narażonych na wstrząsy oraz na wyziewy żrące.

13. Doprowadzenie i odprowadzenie do liczników należy wykonywać wyłącznie przewodami z żyłami miedzianymi na odcinkach między zaciskami licznika a bezpiecznikami na wewnętrznej linii zasilającej i bezpiecznikami pozalicznikowymi.

14. Ze względu na łatwość uszkodzenia żył aluminium w czasie montażu i konieczność bardzo starannego wykonywania zacisków i połączeń, prace instalacyjne z przewodami aluminium należy powierzać pracownikom należycie przeszkolonym w zakresie wykonywania tego typu instalacji.

34.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 55 z dnia 2 marca 1953 r.

(znak: BI. 7/BO1/33)

zmieniające zarządzenie w sprawie trybu zaopatrzenia i dystrybucji artykułów ceramiki budowlanej na 1953 r.

Na podstawie art. 1 i 3 ust. 1 pkt 1 dekretu z dnia 29 października 1952 r. o gospodarowaniu artykułami obrotu towarowego i zaopatrzenia (Dz.U. Nr 44, poz. 301) zarządza się, co następuje:

W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 362 z dnia 11 listopada 1952 r. w sprawie trybu zaopatrzenia i dystrybucji artykułów ceramiki budowlanej (Biuletyn PKPG Nr 53, poz. 231) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 3 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Kwartalnymi nadwyżkami produkcyjnymi cegły pow-

stałymi w zakładach przemysłu terenowego dysponują prezydya właściwych powiatowych rad narodowych“.

2) po § 7 dodaje się § 7a w brzmieniu:

„§ 7a. 1. Wojewódzkie Komisje Planowania Gospodarczego ustalają nadwyżki produkcyjne cegły w poszczególnych zakładach przemysłu terenowego (§ 3 ust. 4) na podstawie operatywnych kwartalnych planów produkcyjnych i sprawozdań z wykonania tych planów.

2. Ilości ustalonych nadwyżek produkcyjnych cegły ze wskazaniem gatunku cegły i zakładu, w którym nadwyżki powstały, wojewódzkie komisje planowania gospodarczego podają do wiadomości prezydium powiatowych rad narodowych, właściwych ze względu na miejsce położenia zakładu oraz właściwemu delegatorem wojewódzkim Biura Sprzedaży, które wystawia ramowe zlecenia na właściwego dystrybutora na terenie powiatu.

3. Prezydya powiatowych rad narodowych rozdzielają nadwyżki produkcyjne cegły na potrzeby działających na terenie powiatu jednostek organizacyjnych i zamieszkałych na terenie powiatu osób fizycznych, przesyłając rozdziałnik do właściwego dystrybutora na terenie powiatu“.

3) § 12 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 12. 1. Biuro Sprzedaży składać będzie PKPG lub MPL w zależności od kompetencji określonych w § 3 ust. 1 i 2 sprawozdania kwartalne z wykonania bilansów oraz rozdziałników kwartalnych jak również podawać będzie w tych sprawozdaniach globalną ilość nadwyżek produkcyjnych cegły powstałych w zakładach przemysłu terenowego, rozdysponowanych przez prezydya powiatowych rad narodowych“.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

35.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

Nr 59 z dnia 3 marca 1953 r.

(znak: OP 70-04-37)

zmieniające zarządzenie w sprawie powoływania komisji w przedsiębiorstwach państwowych oraz organizacjach spółdzielczych.

Na podstawie pkt VII ust. 1 uchwały Nr 38 Rady Ministrów z dnia 24 stycznia 1951 r. w sprawie trybu powoływania komisji resortowych i wynagrodzenia za udział w posiedzeniach (Monitor Polski Nr A-9, poz. 134, Nr A-42, poz. 523 i z 1953 r. Nr A-4, poz. 42) — zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 117 z dnia 11 kwietnia 1952 r. w sprawie powoływania komisji w przedsiębiorstwach państwowych oraz organizacjach spółdzielczych (Monitor Polski Nr A-34, poz. 490 i Nr A-96, poz. 1471*) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 7 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Wysokość wynagrodzenia dla przewodniczącego (jego zastępców), członków i sekretarza za udział w posiedzeniach komisji inicjowanej określa zarządzenie o powołaniu komisji. Wynagrodzenie dla członków komisji i sekretarza nie może przekraczać kwoty 19 zł“,

2) w § 7 w ust. 2 liczbę „30“ zastępuje się liczbą „38“,

3) w § 7 w ust. 3 liczbę „45“ zastępuje się liczbą „57“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą od dnia 4 stycznia 1953 roku.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

*) Biuletyn PKPG Nr 15, poz. 87 i Nr 45, poz. 212.

36.

PISMO OKÓLNE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO.

Nr 5 z dnia 23 lutego 1953 r.

(znak: KL2E-04-02)

w sprawie ustalenia technologicznego procesu pracy bocznic

Dla ustalenia technologicznego procesu pracy bocznic przewiduje się powołanie w 1953 r. komisji (zespołów o-bocznych) składających się z przedstawicieli: Polskich Kolei Państwowych i przedstawicieli posiadaczy bocznic. Zadaniem tych komisji będzie:

1) zbadanie technicznych warunków bocznic,

2) zbadanie pracy manewrowej i przeprowadzenie chronometrowania wszelkich przesuwów wagonów, ich rozładunku i załadunku, sporządzania dokumentów przewozowych, oględzin technicznych itp.,

3) opracowanie norm na każdą operację,

4) opracowanie planu na obsługi bocznic,

5) ustalenie zdolności załadowniczej i wyładowniczej bocznic.

W związku z powyższym uprasza się wszystkich zainteresowanych ministrów o polecenie jednostkom podległym ażeby udzielały omawianym komisjom pomocy przy wykonywaniu ich zadań przede wszystkim przez terminowe wyznaczanie przedstawicieli, którzy powinni wejść w skład komisji oraz wpuszczanie komisji na teren bocznic dla dokonania badań.

Komisje ustalające technologiczny proces pracy stacji i bocznic powołane będą we wszystkich Dyrekcjach Okręgowych Kolei Państwowych.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego, Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Plac Trzech Krzyży 5.

Wydawca: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe, Warszawa, ul. Poznańska 15, tel. 7-36-46 w. 11.

PRENUMERATA: kwartalna 18 zł, półroczna 36 zł, roczna 72 zł

Zamówienia i wpłaty na prenumeratę przyjmują wszystkie urzędy pocztowe oraz listonosze,

Zamówienie CP₁-P/C-49/53 z dnia 5.III.53 r., podpisano do druku dnia 14.III.53 r., druk ukończono 19.III.53 r.

Nakład 16.086 egz. Papier druk. sat. kl. VII/A¹/60 gr. ark. wyd. 0,8

Zam. 1228/c. Druk. „Dom Słowa Polskiego“, Warszawa, Plac Kazimierza Wielkiego.

4-B-13326

CENA NUMERU 2 ZŁ.